

Jordi Pujol - Octubre de 2012

Ningú no se n'ha d'anar

Fa pocs dies un destacat polític extremeny va deixar anar una frase desgraciada: "Si Catalunya se declara independiente que nos devuelva a los 150.000 extremeños que nos fueron sustraídos". Val a dir que l'endemà es va disculpar. I les disculpes s'han d'acceptar.

Per tant aquest editorial d'avui no pretén ser ni polèmic ni agressiu amb aquest polític extremeny. Ni contra ningú en particular. Ara bé, quan s'escapa una frase així és perquè hi ha una percepció i un estat d'ànim recelosos. No sempre del tot conscients, però que per la raó que sigui hi són i amb prou gruix per a provocar en un moment determinat frases tan fora de to com la que comentem.

No és el primer cop que quan la reivindicació nacional agafa empenta forta i davant del tancament espanyol es produeix una situació molt tensa. Que quan l'opció independentista agafa volada hi ha qui -a Catalunya mateix o des de fora de Catalunya- mira d'utilitzar el fet que molts catalans siguin de prop o de lluny originaris de fora de Catalunya per provocar reaccions contràries a una possible independència catalana, ja sigui atiant sentiments anticatalans, ja sigui fomentant la por pel que en una Catalunya independent pogués ser la situació de la gent d'origen no català. Fins i tot recorrent a l'engany de: "Os van a echar". I, ara, encara amb una variant: "Que nos devuelvan a los extremeños que nos sustrajeron".

A part de la rectificació del mateix autor de la frase, el que hi ha hagut és la resposta de moltes persones d'origen extremeny que viuen a Catalunya -molts d'ells des de fa molts anys- expressant el seu desacord. I fent notar molts d'ells que Catalunya no els sustrajo, que varen venir per raons no imputables a

Catalunya i que aquí, ells i les seves famílies -fills i néts-, s'hi han establert i que se senten d'aquí. Això a tots ens alegra i ens honora.

ÉS EVIDENT QUE UNA GRAN PART DEL CREIXEMENT de la població de Catalunya durant tot el segle XX no va ser vegetatiu, sinó per immigració. I que ara una proporció realment important de la població catalana poc o molt és fruit d'aquesta immigració. Però la vella il·lusió que alguns polítics espanyols havien tingut que la immigració esborraria la personalitat de Catalunya ha fracassat. La il·lusió ha fracassat.

La convivència quotidiana, la barreja en tots els àmbits -també el familiar- de catalanoparlants i castellanoparlants, l'existència d'un ascensor social molt eficaç per a tots els ciutadans de Catalunya, i en general l'actitud de la societat catalana, han fet que a Catalunya hi hagi convivència i barreja, cohesió i respecte.

Així ha estat. I així hauria de ser, arribat el cas, si Catalunya fos independent. I així seria. Perquè Catalunya només és viable consolidant la barreja i la integració, la convivència, el respecte entre tots plegats i un projecte comú.

AL SERVEI D'AIXÒ HI HA HAGUT des de fa molts anys un projecte i una idea. De fet una idea del que vol dir ser català. Més enllà del lloc de naixement, de la llengua i dels avantpassats. Una idea formulada i defensada i aplicada per sectors polítics i socials diversos. Des de la idea, que ve de lluny, que "és catalana tota persona que viu i treballa a Catalunya, i en vol ser o accepta ser-ne" fins a l'eslògan més recent -de fet qui primer el va formular fou el PSUC- de "Catalunya, un sol poble". O bé, la idea que el que compta més que la sang és la terra, com deia en Candel. O bé la de que els homes i les dones som d'on són els nostres fills i els nostres néts.

Som del futur. I per això necessitem un projecte col·lectiu. Que Catalunya ha d'estar en condicions de formular i proposar a la seva gent. A tota la gent que hi viu i hi treballa. I això no ho podrà fer en les condicions que a hores d'ara ens imposen. Per això quan ja sembla que definitivament, després de la sentència del Tribunal Constitucional i de la política practicada pels partits espanyols, ens imposen un marc institucional, financer i social que fa inviable Catalunya com una societat de progrés econòmic, de benestar social, amb identitat respectada i amb totes les eines que ajuden a la convivència, amb molt poc temps, després de la sentència del Tribunal Constitucional, molta gent al país ha virat ostensiblement cap a la independència. D'una Catalunya de la qual no se n'hauria d'haver d'anar cap català. I ja ha quedat dit què és un català, una catalana.

ÉS D'AGRAIR QUE UNA PERSONALITAT important d'Extremadura digués el que va dir. Perquè ho va rectificar de seguida. I això l'honora. I ens ha donat l'oportunitat de recordar d'acord amb la nostra vella idea, i voluntat, que a Catalunya (independent o no) hi cap tothom i n'és tothom que en vulgui ser. I que el país s'ha de construir al servei de tothom.